

пять, трети съ чонка подавали просце на дѣцата си. Имало и двѣ гжльбчета, които бѣле изхвъркнали отъ гнѣздото си, но несмѣяли да лѣтятъ твърдѣ на далечъ, защото не са уповавали на крылцата си. Отъ гжльбарницата отишле при кошарытѣ, дѣто имъ забѣлѣзаль Любенъ да сѣдятъ малко на страна за да негы ожили нѣкоя пчела; но той имъ показаль да са исправятъ на таквози мѣсто, отъ дѣто можали много добрѣ да глѣдатъ какъ работятъ пчелытѣ.

Защото по-многого неща быле новы за дѣцата, тѣ неможали да имъ са нагледать. Щѣли да повторятъ дагы изглѣдвать, ако Буля Цониовица не была дошла да имъ каже: „Хайде заповѣдайте да не истине госбата.“

Околчаста дървена сѣнйика была сложена на горныйя кѣтъ въ кѣщи; по нея быле наслаганы глечосани прѣстены паницы, желѣзны вилушки, дървены лажицы, дървены танури и обвита была наоколо съ бѣль дѣльгъ презрѣчникъ отъ печено платно: сичко было добрѣ наредено, чисто, измито. Но здравко и Витанчо научены у тѣхъ си да глѣдатъ покѣщнины отъ Немцко и Френцко донесены и научены да са присмивать, като изглѣдали селската покѣщнина, щѣли да се засмѣхътъ, ако не бѣшегы страхъ да не са разлюти баща